

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3217/2017. (IX. 13.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.20.101/2016/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A dr. Hüttl Tivadar ügyvéd (1136 Budapest, Tátra utca 15/b. I. emelet) által képviselt Somogyi Mária (a továbbiakban: indítványozó) alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.20.101/2016/10. számú ítélete, valamint a Győri Ítéltábla Pf.I.20.065/2015/4/I. számú ítélete ellen terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt 2015. december 18-án, a Tatabányai Törvényszék útján az Alkotmánybírósághoz. Az alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróságra 2016. február 23-án érkezett be. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszt 2016. március 30-án, valamint 2016. október 6-án kiegészítette. A panaszbeadvány a támadott bírói döntéseket az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésével tartotta ellentétesnek.
- [3] 2. Az alkotmányjogi panaszról és a mellékletként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy 2014. december 10-én az egyik internetes közösségi média felületen egy felhasználó közzétett egy felhívást, amelyben tüntetésre hívta fel a tatai polgárokat a helyi önkormányzat egyes ingatlanjainak „elherdálása” miatt. A felhívás egyebek mellett azt tartalmazta, hogy: „a tatai hivatalnokok eladták [...]nak pár éve a tatarozásra szoruló, de a városnak egy gyöngyszemét a műemlék Wágner házat, ami nővérszállóként is üzemelt. Most abba ne is menjünk bele milyen összegért jutott [...] a városunk tulajdonához. Nem lényeges az sem, hogy felújította, mivel a város visszabérli azt az épületet amit el sem kellett volna adni. Most pedig örült nagy összegért bérlük vissza. [...] Ráadásul, nem egy felesleges ingatlanról beszélünk! Mert ugye most itt van a központi orvosi ügyelet, ami Tata és a környező települések betegeit látja el. Évek óta tudni lehetett, hogy a szakrendelő nem Tata tulajdona, és az ügyeletnek el kell onnan költöznie. Tehát ez nem egy hirtelen ötlet volt. Kedves tatai honfitársaim nem furcsa ez egy kicsit? Eladják az épületet, de hosszútávra mégis visszabérlik óriási összegért. Jó üzlet a vállalkozónak, mert vissza jön a vételi ár és a tatarozási ár is amit befektetett. De ez a tatai polgárok kirablása!!!!!!... Emlékeztek az Almási úti ingatlanra? Volt Görög hősök úti óvodára? Azt is eladták!! Most a Derik Hungária biztonsági cég tulajdona. Ha nem tesszük ezt szóvá akkor mi marad meg a városnak, ha mindent eladnak?? [...] Felül kell vizsgálnunk az ingatlan eladását, hogy törvényes volt-e. Meg volt-e hirdelve? Valós vételárat fizetett-e a vevő? Mi szükség volt arra, hogy eladják a város tulajdonát, a mi tulajdonunkat, akik tataiak [...]” (sic!)
- [4] Az indítványozó a fenti felhívást 2014 decemberében az internetes közösségi média felületen a saját felhasználói profilján megosztotta, valamint a felhívást közzétevő felhasználó profiljához kommentet is fűzött, amelyben felvetette, hogy vajon mennyit fizet Tata Város Önkormányzata a Forrásház épületében működő okmányiroda után, amelyet azért költöztetett át, mert a polgármestert zavarta a sok ügyintéző ember. Megjegyezte, hogy a helyi önkormányzat „kemény bérleti díjat fizet”. Az indítványozó a felhívásban foglaltak valóságtartalmát nem ellenőrizte a megosztás előtt, azért döntött a megosztás mellett, mert a felhívást érdekesnek találta, és lehetővé kívánta tenni, hogy azt mások is elolvashassák.
- [5] 2.1. Az indítványozó ellen a felhívás megosztása, valamint a komment közzététele miatt Tata Város Önkormányzata (a továbbiakban: I. rendű felperes) és Tata Közös Önkormányzati Hivatala (a továbbiakban: II. rendű felperes) személyiségi jog megsértésének megállapítása és sérelemdíj megfizetése iránt pert indított. Keresetük szerint az indítványozó megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.)

2:43. §-ában – különösen annak *d)* pontjában – nevesített személyiségi jogait, mert a felhívás valótlan tényeket állított, a komment pedig azt a hamis látszatot keltette, hogy a polgármester önhatalmúlag helyeztette át az okmányirodát. A felhívásban említett ingatlan adásvételi és bérleti szerződésének egyik szerződéskötő fele az I. rendű felperes volt, a döntés előkészítésében pedig a II. rendű felperes működött közre. Az indítványozó ezzel szemben arra hivatkozott, hogy egyrészt a felpereseknek hiányzott a perbeli legitimációja, másrészt ő a véleménynyilvánítás szabadságával élt, amellyel szemben nem áll a felpereseknek semmilyen alapvető joga, amelyre való tekintettel a szabad véleménynyilvánítást korlátozni lehetne. Kifejtette továbbá, hogy a megosztott felhívás a városi vagyongazdálkodás kritikája, ebből a szempontból pedig a felperesek által állított pontatlanságok mellékesek.

- [6] Az első fokon eljáró Tatabányai Törvényszék a 2015. február 18-án kelt, 20.P.21.437/2014/5. számú ítéletében megállapította, hogy az indítványozó a felhívás megosztásával – és így valótlan tények híresztelésével – megsértette a felperesek személyiségi jogát, jó hírnevét. A bíróság eltiltotta az indítványozót a további jogsértésektől; kötelezte egy elnézést kérő közlemény közzétételére a közösségi média felületen, amelyet ugyanazon felhasználókkal kellett megosztania, mint akikkel a felhívást is megosztotta; továbbá kötelezte az indítványozót 50 000–50 000 Ft sérelemdíj megfizetésére az I. és II. rendű felperesek részére.
- [7] A döntés indokolásában a bíróság a rendelkezésére bocsátott bizonyítékok alapján tényállásként állapította meg, hogy a felhívásban említett ingatlan adásvételt megelőző – igazságügyi szakértő által megállapított – értéke 9 millió Ft volt. Tata Város Önkormányzata képviselő-testülete 2000. március 29-én hozott határozatot az ingatlan nyilvános liciten történő értékesítéséről, ahol a kikiáltási ár 12 500 000 Ft volt. A 2000. június 29-én megkötött adásvételi szerződés szerint az ingatlant 16 100 000 Ft-ért egy magánszemély vásárolta meg. Ő 2007-ben azt tovább értékesítette egy betéti társaság részére, majd további adásvételi szerződéseket követően 2010-ben szerezte meg az ingatlant a jelenlegi tulajdonos.
- [8] A felhívásban másodikként említett ingatlan vonatkozásában ugyancsak megállapította a bíróság, hogy annak értékbecslés szerinti értéke 28 millió Ft volt, Tata Város Önkormányzata pedig 2013. augusztus 14-én 22 400 000 Ft-ért értékesítette a felhívásban szereplő kft.-nek, amely – tekintettel arra, hogy a vételár az értékbecslésben szereplő árnál alacsonyabb volt – kötelezettséget vállalt arra, hogy a szerződés megkötésétől számított 4 éven belül 2 új munkahelyet teremtsen, amelyeket 2 évig fenn is tart, továbbá, hogy az ingatlant a városképbe illően felújítja.
- [9] A bíróság megállapította, hogy a kifogásolt közlések az I. és II. rendű felperesek személyével összefüggésbe hozhatók („tatai hivatalnokok”), ezért ők perbeli legitimációval rendelkeznek. A valótlan tényállítást tartalmazó felhívás az I. rendű felperes tulajdonosi jogainak gyakorlásával, ingatlanokra vonatkozó adásvételi szerződések megkötésével állt kapcsolatban.
- [10] A bíróság az ítélet indokolásában a jogvita alkotmányjogi aspektusaira is kitért, megállapítva, hogy – különösen a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat alapján – a közügyek formálóinak akár az éles hangú és túlzó kritikával, nézetek megkérdőjelezésével is számolniuk kell; az ilyen tartalmú szólásokat a véleménynyilvánítás szabadsága szélesebb körben védi. Ugyanakkor a véleménynyilvánítás szabadságának az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdése alapján igazolható korlátja lehet a becsületvédelem, a jó hírnév és az állami intézményekbe vetett közbizalom védelme. A becsület csorbítására alkalmas valótlan tények állítása vagy híresztelése ezért a közügyeket érintő nyilatkozatok körében is a véleménynyilvánítás szabadságának korlátját jelenti. A bíróság álláspontja szerint e korlátozás szempontjából kiemelten kell figyelembe venni a legújabb kori számítógépes fejlődést, az internetes közösségi oldalak nyilvánosságát, amely valamennyi felhasználó számára biztosítja, hogy a közzétett vagy megosztott tartalmak széles körben megismerhetővé váljanak. Ez a lehetőség pedig fokozza a nyilatkozattevő felelősségét. Abban egyetértett a bíróság az indítványozóval, hogy a személyiségi jogi védelem – így a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása – csak „lényeges tények” esetében lehet indokolt, ezért azt kellett vizsgálni, hogy a felhívás megosztásával, illetve a kommenttel az indítványozó híresztelt vagy állított-e olyan a közlés szempontjából lényeges és valótlan tény, amely alkalmas lehetett a felperesek jó hírnevének megsértésére, a működésükbe vetett közbizalom megzavarására.
- [11] Az indítványozó által megosztott felhívás tekintetében a bíróság rámutatott, hogy az azt tartalmazza, hogy az I. rendű felperes közvetlenül az ott említett vállalkozónak értékesítette az ingatlant, eleve tudva, hogy azt tőle vissza fogja bérelni. Ez az állítás több valótlan tény is tartalmaz: az I. rendű felperes nem a vállalkozónak értékesítette az ingatlant, és tekintettel arra, hogy hozzá csak kb. egy évtized elteltével, és több tulajdonosváltás után került az ingatlan tulajdonjoga, az is valótlan, hogy az I. rendű felperes az értékesítéskor már tudhatta volna azt, hogy utóbb az ingatlant vissza fogja bérelni. Valótlanul sugalmazza azt is a felhívás, hogy a „tatai

hivatalnokok” a jogügylet során az említett vállalkozóval összejátszottak volna. E tények a felhívás tartalma szempontjából lényegesnek minősülnek, mert a felperesek vagyongazdálkodásával kapcsolatos kritika éppen ezeken alapul.

- [12] A bíróság ugyanakkor nem minősítette tényállításnak a felhívásban másodikként említett ingatlannal kapcsolatban megfogalmazott kritikát; az indítványozó kommentjében foglalt tényállítást (a helyi önkormányzat „kemény bérleti díjat fizet”) pedig nem tekintette a közlés szempontjából olyan lényeges ténynek, amely indokolná polgári jogi szankció alkalmazását.
- [13] A felhívásban foglalt, és az indítványozó által híresztelt valótlan tényállítást azonban olyannak ítélte a bíróság, amely a helyi önkormányzat működésébe vetett közbizalmat feltétlenül megzavarja, mert a választópolgárok érdekeinek megfelelő eljárást vonja kétségbe. E valótlan tények híresztelése miatt a bíróság megállapította, hogy az indítványozó megsértette a felperesek jó hírnevét, a Ptk. 2:43. § *d*) pontja szerinti személyiségi jogát, ezért őt a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján a további jogsértéstől eltiltotta, és elégtétel adására (elnézéskérést tartalmazó üzenet közzététele), valamint a fent említett mértékű sérelemdíj megfizetésére kötelezte.
- [14] 2.2. Az elsőfokú ítélet ellen az indítványozó fellebbezést terjesztett elő. A fellebbezés folytán eljáró Győri Ítéltábla a 2015. szeptember 10-én kelt, Pf.I.20.065/2015/4/I. számú ítéletével a II. rendű felperes keresetét teljes egészében elutasította, az I. rendű felperesnek megfizetendő sérelemdíj mértékét pedig 10 000 Ft-ra leszállította. Az ítéltábla ítéletének rendelkező része emellett átfogalmazta az elégtétel adására szolgáló, és az indítványozó által közzéteendő üzenetet is.
- [15] Az ítélet indokolásában az ítéltábla megállapította, hogy a II. rendű felperesnek nem volt keresetőségi joga, mert a felhívásban foglalt „tatai hivatalnokok” megjelölés rá nem vonatkozatható, az alatt a helyi önkormányzat képviselő-testületének az értékesítést és a bérbeadást megszavazó képviselőit, illetve a szerződéseket aláíró polgármester személyét kell érteni. Az ítéltábla kiemelte, hogy a helyi önkormányzat nem minősül a maga egészében kivettnek a polgári jogi személyiségvédelem köréből, a jó hírnév védelme a helyi önkormányzatot is megilleti. Az indokolás szerint, amennyiben a vizsgált felhívás csupán az önkormányzati vagyongazdálkodás kritikája volna, úgy a véleménynyilvánítás szabadsága feltétlenül kiterjedne rá, a tények meghamisítására azonban az alkotmányos védelem nem vonatkozik. A felhívásban említett ingatlan vonatkozásában döntő jelentősége volt a többszöri tulajdonosváltásnak, valamint az adásvétel és a bérleti szerződés között eltelt hosszú időnek. A felhívás tartalma e tényeknek nem feleltethető meg, ezért már a kiindulópontja is valótlan tényállítást fogalmazott meg. A felhívás internetes közösségi média felületen történő megosztása pedig kimeríti a jó hírnév híreszteléssel történő megsértését [Ptk. 2:45. § (2) bekezdés].
- [16] 2.3. Az indítványozó az Ítéltábla döntése ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria a 2016. június 8-án kelt, Pfv.IV.20.101/2016/10. számú ítéletével bírált el, és a jogerős ítéletet a felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartotta.
- [17] Az ítélet indokolásában a Kúria kifejtette, hogy a Ptk. 2:43. § *d*) pontja és 2:45. § (2) bekezdése alapján a személyiségi jogok sérelmét jelenti a jó hírnév megsértése, amely megvalósul – egyebek mellett – a más személyre vonatkozó, és e személyt sértő, valótlan tény állításával, híresztelésével, vagy valós tény hamis színben feltüntetésével. Az objektíve valótlan tényállítás csak akkor jelent jogsértést, ha az alkalmas az érintett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A jó hírnév megsértése ezért a felróhatóságra, jó- vagy rosszszeműségekre tekintet nélkül megállapítható. A vizsgált ügyben a sérelmezett felhívás kapcsán megállapítható – a PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelő értelmezéssel –, hogy valótlan tény híresztel, illetve való tény hamis színben tüntetett fel, és ezek egyben sértő tartalmat is hordoztak. A közügyek szabad megvitatásához fűződő érdek sem eredményezheti a való tények meghamisítását. A Kúria megerősítette, hogy a jó hírnév védelme, mint személyiségi jog a jogi személy állami szervet is megilleti. E jog megsérthető úgy is, ha az internetes közösségi média felületen profilt működtető személy a sértő tartalmú közlést továbbítja. Az ítélet szerint ezért az Ítéltábla helyesen állapította meg az indítványozó terhére az I. rendű felperes jó hírnevének megsértését, és a további objektív jogkövetkezményről is helyesen döntött. A másodfokú bíróság abban is helyesen foglalt állást, hogy helye van sérelemdíj alkalmazásának, és annak mértékét az eset körülményeire tekintettel megfelelően határozta meg.

- [18] 3. Az ítélettel szemben az indítványozó alkotmányjogi panaszt nyújtott be, és kérte a Győri Ítéltábla Pf.I.20.065/2015/4/I. számú ítélete, valamint a Kúria Pfv.IV.20.101/2016/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, az Alaptörvény fent hivatkozott cikke alapján.
- [19] Az alkotmányjogi panaszban az indítványozó kitért az internetes közösségi média sajátosságaira, kiemelve, hogy a jelen ügyben ő az ismerősei számára egy olyan bejegyzést osztott meg, melynek szövege nem tőle származik, de amelynek tartalmáért – a bírói gyakorlat szerint – objektív felelősséggel tartozik. Az alkotmányjogi panasz szerint az internetes tartalmak, különösen a közösségi oldalak tekintetében a szólásszabadság határait nem lehet a klasszikus, nyomtatott és elektronikus sajtóra kialakított szabályok szerint meghatározni, mert az interneten a polgárok könnyebben vehetnek részt a nyilvános térben zajló politikai vitákban, ennek keretében gyakran a más személyek által közzétett tartalmakat veszik át, és azokhoz fűznek megjegyzéseket.
- [20] Felveti emellett az indítvány azt is, hogy a helyi önkormányzat nem rendelkezhetett volna jogalanyisággal a személyiségi jogi jogvitában, ilyen jogai ugyanis nincsenek. A támadott bírói döntések ezért sértik az Alaptörvény IX. cikkében garantált szabad véleménynyilvánításhoz való jogot, mert az önkormányzat személyiségi jogainak védelmét, valamint az állami intézményekbe vetett közbizalmat jelölték meg a szólásszabadság korlátozásának céljaként; márpedig – az alkotmányjogi panaszban foglaltak szerint – a helyi önkormányzat jó hírnévhez való jogának nincs morálisan igazolt emberi jogi alapja, ezért a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak nem kell meghajolnia előtte.
- [21] Az alkotmányjogi panasz elismeri, hogy a felhívásban említett azon tény, miszerint a helyi önkormányzat a vállalkozónak átjásztotta volna az ott említett ingatlant, valótlan volt, mivel az ingatlan többször is gazdát cserélt. Az indítványozó szerint azonban nem ez állt a felhívás fókuszában, hanem általánosságban az a gyakorlat, hogy a helyi önkormányzat eladja az ingatlanjait, majd visszabéri azokat – ahelyett, hogy maga újítaná fel. Álláspontja szerint, ha az ügyben eljáró bíróságok a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően értékelték volna a teljes szöveg kontextusát és célját, valamint azt, hogy a vita közügyben zajlott, akkor azt a következtetést kellett volna levonniuk, hogy a felhívás valójában értékítéletet fogalmazott meg.
- [22] Az indítvány arra is felhívta a figyelmet, hogy a kifogásolt közlés helye egy internetes közösségi média felület volt, ahol minden felhasználó saját profillal rendelkezik, ezen egy kattintással, rövid idő alatt különböző tartalmakat oszthat meg, a megosztott tartalmak azonban egyértelműen elkülönülnek a felhasználó saját tartalmaitól, látható ugyanis, kinek a profiljáról emelték át azokat. A közösségi oldalon minden felhasználó maga alakítja ki a saját közösségi terét, maga választja meg az ismerőseit, ezért az ott közzétett információ is a személyes szférájához tartozik, hiszen nem mindenki számára hozzáférhető. A támadott ítélet által elvárt „előzetes tartalomszűrés” pedig – az alkotmányjogi panasz szerint – nem kívánatos eredményhez vezetne ebben a kommunikációs térben, a felgyorsult kommunikáció keretei között. Irreális elvárás volna ugyanis, hogy az indítványozó a tartalom megosztása előtt maga kérje ki az ingatlan hiteles tulajdoni lapjának másolatát. Az indítványozó álláspontja szerint a közösségi média felületén a publikálás lehetősége bárki számára hozzáférhető, így a felhasználók is tisztában vannak azzal, hogy az ott megjelenő tartalom különbözik a klasszikus sajtótól, ezért kellő kritikával viszonyulnak hozzá. Emiatt az elvárható gondosság mércéjének is alacsonyabbnak kellene lennie.
- [23] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönteni kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [24] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [25] 5. Az Abtv. 29. §-a szerint: „[a]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz ezen tartalmi befogadási követelményével összefüggésben az alábbi megállapításokat teszi.

- [26] 5.1. Az indítványozó az alkotmányjogi panaszban amiatt kifogásolta a támadott bírói döntéseket, mert azok – meglátása szerint – a szabad véleménynyilvánításhoz való jogot alaptörvény-ellenesen korlátozták, amikor nem voltak figyelemmel arra, hogy a jogvita tárgyát képező bejegyzést az indítványozó egy internetes közösségi média felületen osztotta meg. Sérelmezte továbbá az indítványozó, hogy a szabad véleménynyilvánítás jogát a bíróság a bejegyzéssel érintett helyi önkormányzat jó hírnévhez való jogára tekintettel korlátozta. Hivatkozott emellett arra is, hogy bár a bejegyzésben említett tény hamisnak bizonyult, ő valójában a helyi önkormányzat ingatlangazdálkodási gyakorlatát általánosságban kritizálta, így közügyben zajló vitában vett részt, amire a szólásszabadság magasabb szintű oltalma vonatkozik.
- [27] 5.2. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága védelmi körével kapcsolatban következetes gyakorlata az, hogy az egyéni véleményalkotás lehetőségeként, mint szabad kommunikáció, a véleménynyilvánítás szabadságába beletartoznak az értékítéletek és a tényközlések is. „»A szólás- és sajtószabadság határainak megvonásánál mindazonáltal indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások védettsége között. « [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 230.]” {9/2015. (IV. 23.) AB határozat, Indokolás [43]}. „Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt.” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49].}
- [28] A véleménynyilvánítás szabadsága tehát valótlan tények közlésére – ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanságának (tudatosan hamis közlés) vagy elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta –, és a tények meghamisítására nem terjed ki.
- [29] 5.3. A kifejtettekre figyelemmel, az alkotmányjogi panasz tartalma arra irányul, hogy kimutassa: az indítványozó által megosztott bejegyzés értékítéletet, bírálatot tükröz, ezért azt nem tényközlésnek kell tekinteni. Ezzel szemben az ügyben eljáró bíróságok a rendelkezésükre álló bizonyítékok értékelésével arra a megállapításra jutottak, hogy az indítványozó valótlan tények híresztelésével megsértette a helyi önkormányzat személyiségi jogát, jó hírnevét. A bíróságok ezen következtetése – vagyis, hogy az indítványozó által megosztott bejegyzés valótlan tényeket tartalmaz – igazságügyi szakértői véleményeken (a bejegyzéssel érintett ingatlanok értéke tekintetében), a helyi önkormányzat képviselő-testületének határozatain, adásvételi szerződéseken és az érintett ingatlanok tulajdoni helyzetére vonatkozó egyéb dokumentumokon alapul.
- [30] 5.4. A fentieket összegezve az indítványozó valójában nem a bíróságok sérelmezett ítéleteinek alkotmányossági vizsgálatát kérte, hanem azt kívánta elérni, hogy a tényállás megállapítása, a tények és bizonyítékok értékelése, valamint az abból levont következtetések tekintetében elfoglalt bírói álláspontot változtassa meg az Alkotmánybíróság. Az Alkotmánybíróság azonban jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy a következetes gyakorlat szerint „tartózkodik annak vizsgálatától, hogy a bírósági döntések indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálata során van jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére, azonban nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazásának felülbírálatára, így a bizonyítékok felülmérlegelésére, a tényállás megállapítására vagy a jogvitát lezáró határozat kizárólag szakjogi tartalmú kritikájára {3212/2015. (XI. 10.) AB határozat, Indokolás [11], 3024/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [29]}.” {3081/2016. (IV. 18.) AB végzés, Indokolás [10].}
- [31] 6. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy jelen esetben nem merül fel az Abtv. 29. §-a szerinti, bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételye, és az indítványban foglaltak nem alapoznak meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.
- [32] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt,

figyelemmel az Abtv. 29. §-ában foglaltakra, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. szeptember 5.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/351/2016.

